פרולוג

לפני שנה

אני פגומה.

לעולם לא אוכל להיות בת זוג, רעיה, אמא. נכשלתי בתפקיד הפשוט והטבעי ביותר שלי כאישה.

"מתי בעזרת השם את הולכת לטבול?" חנוך שואל בטון שקט וזהיר.

אני נושמת עמוק. הנה, תכף תגיע עוד מריבה. "אני לא מתכוונת לטבול," קולי בקושי נשמע.

זהו. אמרתי את זה.

"שוב?" הוא נושף אוויר בחדות ומביט בי בחוסר אמון.

המטבח הקטן סוגר עליי, המקום שחשבתי שיהיה קן האהבים שלנו כבר מזמן הפך לקן צפעים.

"ריבונו של עולם!" הוא אוחז בראשו. "תשמעי, אני מצטער על מה שקרה, זה לא היה בסדר. אבל את חייבת להבין, אני לא יכול להמשיך ככה, אני גבר, אני צריך... לפעמים גם אני מגיע לקצה."

עקצוצים של זעם עולים בי. הוא מגיע לקצה? ומה איתי? אני לא מוכנה להמשיך ככה. בייחוד לא אחרי מה שקרה.

"חיכיתי בסבלנות והשתדלתי להתחשב," הוא משלב את ידיו

וממשיך לנאום, "אבל זה לא מתקדם לשום מקום. אנחנו זוג צעיר, זה לא נורמלי."

אני לא נורמלית. מקולקלת. בור של כאב נפער בתחתית הבטן שלי. אין שום אפשרות אחרת. דחיתי את זה כבר יותר מדי זמן. קולי רועד וגרוני חנוק מדמעות והמילים שבוערות בי כבר כמה שבועות סוף־סוף יוצאות, "אני חושבת שאנחנו צריכים להתגרש."

שתיקה.

אני לא מסוגלת להסתכל עליו. האם הוא מופתע? האם יתנגד?

"אני מבינה שאני לא יכולה להיות האישה שאתה צריך שאהיה."

האם יכולתי לעשות יותר? להשתדל יותר? אולי לא ניסיתי מספיק לתקן, אם לא בשביל עצמי, אז בשביל שנינו? אבל אני כל כך עייפה, והגיע הזמן שאעמוד על שלי.

"אני מצטערת. הלוואי שזה לא היה ככה," אני ממלמלת, מפנה את גופי אל השיש הנקי ממילא ומעבירה עליו שוב את הסמרטוט.

הוא עדיין לא אומר כלום. לא מוחה. לא מנסה לשכנע אותי. כשהוא שואף אוויר ונושף אותו החוצה בכבדות, אני מרימה את מבטי. עיניו נוצצות מדמעות. הוא משפשף את פניו בשתי ידיו.

לפתע הוא מזדקף וממקד בי את מבטו. "אני חושב שאת צודקת."

עצב, הקלה וייאוש מסתחררים בי. אם זה מה שרציתי, למה נדמה לי שהלב שלי קפא? ככה ייגמרו הנישואים שלנו? התכנונים? החלומות?

"לא נשאר לנו שום דבר במשותף, עדיף שניפרד עכשיו, לפני שיהיו לנו ילדים והפערים יהיו גדולים מדי."

אני מהנהנת. אין דרך לגשר על התהום שפעורה בינינו. אם ניפרד, הוא ימצא אישה שתתאים לו יותר, אישה לא פגומה.

ואני... הכאב בתחתית הבטן שלי מתחזק כשאני חושבת על המשמעות של הפרידה שלנו. מה יהיה איתי? ידיי הרועדות אוחזות בשיש והחולשה מושכת אותי מטה, לתחתית בור הייאוש.

מה יגידו עליי?

עלינו?

האם לנצח אהיה לבד?

לא ככה דמיינתי את העתיד שלי. לצד פחד שמאיים לשמוט את הקרקע מתחת לרגליי מופיע זרם דק של הקלה. נמאס לי להיאבק. נמאס לי להרגיש אשמה.

1

צופיה

משמרת בבית הקפה "לנדאו" כבר הפכה לחלק משגרת הערב בחיים החדשים שלי. היום תהיה משמרת מתישה במיוחד, כי יעבדו בה מעט מדי מלצרים ואנשי צוות. גם הבריסטה מאחר. בלי בריסטה אין קפה, ובלי קפה יש לקוחות עצבניים.

אני נושכת את קצה העט, מחכה שהזוג המבוגר שיושב ליד השולחן הקטן בפינה יחליט איזה סלט להזמין. קול הדלת הנפתחת מושך את תשומת ליבי. לבית הקפה נכנס בחור צעיר וגבוה, במעיל עור שחור. הוא מחייך אליי ואל המלצרית השנייה ומניד בראשו לשלום, בזמן שהוא פוסע בביטחון לעבר עמדת הבריסטה. שם הוא מסיר את המעיל, רוחץ ידיים ומתחיל לתפעל את מכונת הקפה.

מי זה? עובד חדש? אני לא זוכרת שראי—

"אנחנו ניקח את סלט הבית, אבל בבקשה בלי בצל סגול, אגוזים, חסה ועגבניות, ושני הפוך נטול קפאין דל שומן בלי קצף בכוס זכוכית בבקשה."

לחיי מתחממות. לרגע אני מפסיקה לנשום. צאי מזה, צופיה. אני חוזרת לחייך אל הזוג המבוגר, רושמת את ההזמנה שלהם וניגשת להקליד אותה במחשב.

מבטי נמשך שוב אל הבחור המסתורי. שיריו ממלאים את הטי־שירט הלבנה שהוא לובש. שערו קצוץ בצדעיים וארוך יותר למעלה, מזדקר במרדנות לכיוונים שונים, רואים שהעביר בו את ידו שוב ושוב. עורו שזוף וידיו חזקות ומחוספסות. המראה שלו מרמז על כך שהוא רגיל לעבודה פיזית, בחוץ. הוא נראה כמעט לא שייך לבית הקפה המעודן. אני ניגשת אליו כדי לעדכן אותו בבקשות המיוחדות של הזוג ומשתדלת שלא להישיר אליו מבט. למה הנוכחות שלו מלחיצה אותי?

"היי, אני רואה שיש פה מלצרית חדשה," הוא אומר חלקות, "נעים מאוד, ארז." אני מרימה את מבטי, וכשעינינו נפגשות אני כמעט משתנקת. הוא מקרין משהו שמעורר בגוף שלי חום ותחושת סכנה בעת ובעונה אחת. שפתיו נמתחות לחיוך שובב והוא מושיט אליי את ידו ללחיצה.

גופי קופא ואני בוהה ביד שלו במשך כמה שניות. מה אני אמורה לעשות? אני לא רגילה ללחוץ ידיים של גברים, בטח לא של גברים כמוהו.

הוא מכחכח בגרונו. "ואת?"

אני לא יכולה להיות גסת רוח. "צופיה," ידי מושטת בהיסוס קדימה, פוגשת בידו החמה והחזקה, ודופק הלב שלי מאיץ. אני מושכת את ידי במהירות ומנגבת אותה בסינר שקשור למותניי, כאילו בכך אצליח לשכך את התחושות המוזרות שעורר בי המגע הקצר. "אני המלצרית היום," אני מחווה בידי לעבר החולצה השחורה עם סמל בית הקפה ולעבר הסינר. הוא מגחך, ולחיי שוב מתלהטות. הוא בטח חושב שאני סתומה.

"כמה זמן את עובדת פה?"

"שבועיים," עיניי חוזרות לפנקס. למה הוא מדבר איתי? שימשיך להכין משקאות!

"את נהנית לעבוד פה?"

"סליחה!" נשמעת קריאה מאחד השולחנות.

"אני צריכה ל..." אני מפנה את ראשי לכיוון השולחן שממנו קראו לי.

"בטח. לכי אליהם." מילותיו נשמעות כמעט כמו ציווי.

אני מהנהנת וצועדת לעבר הלקוחות בצעדים מבולבלים. תודה לאל. זה היה מביך. אני מביטה אחורה. ארז ממשיך להביט בי באותה הבעה משועשעת.

המשמרת הופכת עמוסה מרגע לרגע. אני ממשיכה להגיש ולפנות, לרשום הזמנות ולהוציא חשבון לסועדים. עוד ועוד לקוחות נכנסים, ואני לא מספיקה לנשום. למרות זאת, בכל פעם שאני חולפת על פניו אני חשה בפרפור הקטן בבטן ובסקרנות. תנועותיו בוטחות, מדויקות ויעילות. הידיים שלו חזקות וגבריות, וגם איכשהו יפות בצורה יוצאת דופן. הלוואי שיכולתי להביט בו מהצד בלי שיבחין בכך.

די, צופיה, תתרכזי! יש מלא עבודה. וחוץ מזה, הבחור הזה מחייך לכולן. והוא בכלל חילוני. פשוט תתרחקי מצרות.

כשהפעמון מצלצל ומודיע לי שעוד מנה מוכנה, אני מגלה שזו המנה השנואה עליי. לא שהיא לא טעימה, היא פשוט מוגשת בכלי כבד כל כך, עד שאני חייבת להיעזר באחד הבריסטות או הטבחים כדי להגיש אותה. אני סורקת את בית הקפה ונאנחת. עובד המטבח

וספיר יצאו להפסקה, נשארנו רק ארז ואני.

אני ניגשת למגש בחשש ומסובבת את מפרק כף ידי הדואב מנשיאת המגשים במהלך המשמרת. יהיה בסדר. כשאני משחילה את ידי תחת המגש הכבד ומתחילה להרים אותו, מפרק כף היד שלי צווח במחאה. תתעלמי מהכאב. זה רק מגש. אני מיישרת את הרגליים בתנופה אחת ואז, ברגע אחד, מאבדת את שיווי המשקל.

אני מנסה ליישר את המגש, למנוע ממנו ליפול על הרצפה. עיניי נעצמות מרוב בעתה ואני ממתינה לקול ההתרסקות.

השם ירחם, הלך עליי.

אבל לא נשמע שום קול. אני פוקחת עיניים באיטיות. ארז אוחז במגש ביציבות, כאילו הוא נושא משא קליל. איך הוא הגיע כל כך מהר?

"את בטוחה שאת מסוגלת להרים משקל כזה?"

"האמת שלא. אני בדרך כלל מבקשת עזרה," חום מציף את לחיי. סומק בוגדני.

"לאן?" הוא שואל בקצרה.

"מה?"

"לאן לקחת את המגש? איזה שולחן?"

אני נאנחת בהקלה ומצביעה לעבר שולחן מספר שתים־עשרה. ארז ניגש לשולחן, מניח את הצלחת במיומנות, שולח לסועדים חיוך רחב ומאחל להם בתיאבון.

"תודה," קולי רועד כשהוא נעמד מולי.

"צופיה..." הדרך שבה הוא הוגה את השם שלי, שיש בה רמז קלוש למבטא, עושה לי משהו בגוף.

"כן?"

"אל תתביישי לבקש ממני עזרה בפעם הבאה." קולו רך, ואני נמסה.

"אוֹרקיי," אני מהנהנת ולוחשת, "תודה."

"את נראית כמו מישהי שצריכה ליהנות ולהשתחרר," הוא אומר כשאני מתיישבת באפיסת כוחות על כיסא הבר לידו, אחרי שפיניתי את השולחן האחרון להערב.

"האמת היא שהדבר היחיד שאני צריכה עכשיו זו המיטה שלי."

"את צוחקת עליי? רק אחת־עשרה, הלילה עוד צעיר. יש ברחוב המקביל לפה מועדון ממש נחמד. בואי נלך לשתות משהו ולרקוד קצת. מה את אומרת?"

אני בוהה בו. ללכת עם בחור למועדון? לרקוד? לשתות? לדברים כאלה ממש אין מקום בחיים שלי.

הטבח מגיח מאחור וטופח לארז על כתפו. "אני יוצא, בוס."

"סגור. אחלה קצב היום, תודה." ארז מחזיר לו טפיחה גברית אופיינית, והטבח עוזב את המקום.

"בוס?"

"אברהם הוא אבא שלי," הוא מושך בכתפיו.

"אתה? הבן של ה... בעלים?" כפות ידיי מתחילות להזיע.

"כן. אני לאט־לאט נכנס פה לעניינים."

"חשבתי שאתה הבריסטה."

"לא. הוא הבריז היום, אז החלפתי אותו."

מה אם הוא יספר לאבא שלו שלא הצלחתי להרים את המגש? מה אם יאמר לו שהוא היה צריך לחפות עליי כי אני לא עומדת בעומס? אסור לי לאבד את העבודה הזו!

"הכול בסדר?" ארז זוקף גבה.

"כן בטח, פשוט הופתעתי," אני עונה מהר מדי.

"אין לך מה להילחץ. אני לא פה כדי לבחון את העובדים. וחוץ מזה, הרבה זמן לא ראיתי מלצרית חרוצה כמוך." אני נושפת אוויר באיטיות, והוא ממשיך, "אז מה את אומרת? שנסגור פה ונלך?"

"ל... למועדון?" איך אני מסרבת לבוס עכשיו?

"כן. זה מקום ממש יפה, אנרגיה טובה, את תאהבי אותו."

"אני מצטערת... אני... כלומר זה לא מתאים. אני לא הולכת למקומות כאלה. אני חייבת לרוץ."

הוא מצמצם את עיניו, ואני ממהרת לקחת את התיק שלי ופונה לצאת לכיוון תחנת האוטובוס.

"לילה טוב," אני ממלמלת במהירות ויוצאת לפני שהוא יתחיל לשאול שאלות.

"זהו? עכשיו את כבר בלי כיסוי ראש? מה השלב הבא? מכנסיים?" אמא שלי שואלת וממשיכה לקצוץ את הבצל בקצב. לסתה חשוקה ושפתיה קפוצות. אני עייפה מהמשמרת אתמול. רק רציתי לחטוף משהו לפני שאחזור ללמוד.

"אמא, כבר דיברנו על זה." בשנה האחרונה השתעשעתי לא פעם ברעיון להוריד את הכיסוי, אבל רק לאחרונה אזרתי אומץ לעשות את זה. "יש רבנים שמתירים ל—"

"נכון, במקום שבו יש סיכוי שתמצאי שידוך. אבל את מסרבת לצאת עם בחורים בכלל, אז אל תקשקשי לי שזה בסדר שאת מורידה

את המטפחת.״ היא מקלפת את הגזר במהירות שיא וממשיכה לדבר בסערת רגשות, ״את מתכוונת למצוא שידוך בבית הקפה שלך? או אולי בגן של יוספי כשאת אוספת אותו? כן, רחלי שוורץ העירה לי שהורדת את הכיסוי. את בכלל קולטת כמה מביך כל הסיפור הזה?״

״מה זה עניינה בכלל? שתפסיק לדחוף את האף שלה לעניינים של אחרים.״

״את לא חיה בוואקום. אבא שלך הוא איש חשוב בקהילה הזאת. מסתכלים עליו ומסתכלים על הילדים שלו. הבנות שלה מסתכלות עלייך ושואלות שאלות.״

גם לי יש שאלות. שאלות קשות. לאמא שלי, לרבנים, למדריכת הכלות שלי ובעיקר לאלוהים. ״אני מבטיחה לך שאם אלך לבית כנסת, או לכל אירוע של הקהילה, אשים מטפחת. בסדר? אבל אני לא מתכוונת ללכת ככה לעבודה. זה כמו אות קלון. אני כבר לא נשואה, ואני רוצה להשאיר את הסיפור הזה מאחוריי.״

לרגע אני חושבת שאני רואה חמלה בפניה, או אולי עצב. העיניים שלה נוצצות מעט. אבל הרגע הזה נעלם כלעומת שבא כשהיא נושפת במורת רוח, ״לא. זה לא בסדר. אני לא מרוצה מזה בכלל. הלוואי שהיית מוכנה לצאת להכיר בחורים ולהתחתן שוב. אני לא מבינה, טוב לך לבד?״

אני נושמת עמוק, ״אמא, אני לא מסוגלת. בבקשה אל תלחצי עליי.״

״עברה שנה. הגיע הזמן להמשיך הלאה.״

אני שותקת. אין לי שום דרך להוריד אותה מהרעיון בלי לספר לה את האמת. אבל היא לא תבין. אף אחד לא מבין.

״אנחנו עוד נדבר על זה,״ היא קובעת ואז נאנחת, ״ועכשיו

תקשיבי, אני צריכה שתאספי את יוספי גם בשני ובשלישי בשבוע הבא, אני נוסעת לטיול שנתי עם התלמידות. אז תצטרכי גם להכין ארוחת ערב ולארגן את הקטנים לשינה."

אין מצב.

"אמא, אני לא יכולה. אני חייבת ללמוד בכל רגע פנוי! הפסיכומטרי בעוד חודש!"

"את בחורה חכמה, כמה את כבר צריכה ללמוד? תמיד היית מצטיינת בכיתה. אני בטוחה שתהיי בסדר. מקסימום תורידי קצת משמרות."

"להיות חכמה זה לא מספיק בשביל ללמוד רפואה. אני חייבת להשקיע וללמוד ברצינות. ולגבי המשמרות, אין סיכוי, אני חייבת את הכסף הזה."

"שוב פעם רפואה? אני מבינה שזה חלום שיש לך, וחלומות זה דבר נפלא, אבל את חייבת להיות מציאותית. רק יחידות סגולה יכולות ללמוד רפואה וגם לגדל משפחה. אני לא רוצה שתתאמצי ותתאכזבי סתם. אולי אם תתחתני עם בחור שיש לו הרבה כסף ושיוכל לאפשר ל—"

"טוב, בסדר!" אני לא יכולה להקשיב לזה יותר, "אני אדאג לתפארת וליוספי. אבל תבהירי להם שאני חייבת ללמוד ושלא אוכל לשחק איתם. הם יקשיבו לך."

"בסדר," היא משלבת את ידיה על חזה ונאנחת.

"אני הולכת ללמוד בחדר."

היא בטח מגלגלת עיניים מאחוריי, אבל לא אכפת לי. אנחנו כבר מזמן לא משדרות על אותו גל. אני לא מתכוונת להתחתן, לא עכשיו, לא בעוד שנה ולא בכלל.

2

ארז

״את רשימת המלאי מעדכנים בכל יום ראשון. זאת הרשימה של הספקים,״ אבא מושיט לי עוד ניירות. ״אני לא מרוצה מהספק של הקפה, אולי כדאי שנחליף אותו. צריך להתקשר לבקש הצעת מחיר מעוד שניים־שלושה ספקים. אה, וגם התוקף של תעודת הכשרות עומד לפוג, צריך להתקשר לבקש שיחדשו לנו אותה...״

אבא ממשיך לדבר, אבל המילים שלו הופכות לרעש רקע לאור המופע שמתרחש מולי. בלונדינית גבוהה בוחנת אותי מרגע שנכנסה לבית הקפה. אני מחייך אליה. אוהבת את מה שאת רואה? היא חוזרת לדבר ולצחוק עם חברה שלה, אבל מדי פעם מגניבה אליי מבט ומלקקת את השפתיים העבות שלה שמרוחות באודם אדום. השפתיים האלו יהיו מושלמות סביב ה—

״ארז, אתה מקשיב לי בכלל?״

אני מנער את ראשי ודוחק הצידה את המחשבה שיוצרת לחץ במכנסיי.

״כן, כן, אני שומע. ספק חדש של קפה, חידוש תעודת כשרות.״

הוא מצמצם את עיניו בחוסר אמון וממשיך לדבר. משעמם. איך אני אמור להתעסק בשטויות האלה כל הזמן?

"אני חושב שכדאי לשדרג את תעודת הכשרות למהדרין. הרבה לקוחות החליטו לא להיכנס כי הכשרות לא מספיקה להם."

"ככה זה כשהדוסים משתלטים על ירושלים. אנחנו צריכים לעמוד דום לדרישות שלהם," אני ממלמל ואז קופץ כשמגש מונח בחוזקה על המשטח לצידי. אני מסיט את המבט. זאת צופיה, המלצרית החדשה, ממהרת להעמיס עליו משקאות. מה הבעיה שלה?

הנייד שלי רוטט בכיס הג'ינס. אני שולף אותו במהירות, זה רודריגו.

"היי אחי."

"צ'ה, מה הולך? אתה מגיע למועדון? אתה לא מבין כמה כוסיות. צריך טייס משנה דחוף."

"וואללה, באת לי טוב. חצי שעה, אני מסיים פה עם אבא שלי ומגיע."

"תמסור לו ד"ש."

אני מנתק ומסתכל על אבא שלי. פניו אדומות.

"אתה מסיים איתי והולך לאן?"

אין פה תשובה נכונה. "חשבתי שאנחנו מסיימים כאן בקרוב..."

"טעית. אני צריך שתיקח פיקוד ותראה נוכחות. אני חייב לדעת שאם אני לא נמצא יש מי שמקבל אחריות ולא נעלם לבלות בכל הזדמנות. אני מנהל שלושה בתי קפה בעת ובעונה אחת ועוד אחד עומד להיפתח, אני לא יכול להיות נוכח פה כל הזמן. אתה מסוגל לעשות את זה?"

אני מסוגל. העניין הוא שאני ממש לא רוצה. אני מהנהן ושותק, זה לא הזמן לוויכוחים. אני חייב לסיים פה מהר, אולי עוד אספיק לעשות משהו הערב.

אבא עונה לשיחת טלפון, ואני ממהר לסמס לרודריגו שלא אצליח להגיע וניגש לשולחן של הבלונדינית. קוראים לה שירז. לא שזה משנה

איך קוראים לה.

לפחות זה לא ישנה מחר בבוקר.

היא מציעה שאצטרף אליהן למועדון בהמשך הרחוב כשיסיימו לאכול. אני מעיף מבט באבא שלי ונאלץ לסרב בנימוס. לפני שהן יוצאות מבית הקפה, שירז באה להגיד לי שלום, נושקת ללחיי ודוחפת לידי פתק עם מספר הטלפון שלה. אני תוחב אותו לכיס הג׳ינס שלי, הנה רעיון טוב להמשך הלילה.

כשאני מסתובב, מבטי שוב פוגש במבטה של צופיה. עיניה מצומצמות, שפתיה מכווצות. היא ממהרת להסיט את המבט וממשיכה לפנות את השולחן. אני מרשה לעצמי להמשיך לבחון אותה עכשיו, כשהיא לא מסתכלת. היא יפה, אין ספק. שיער חום חלק, עור בהיר, מעט נמשים הפזורים על אפה ועל לחייה, שפתיים אדומות ומלאות. הבחורה הזאת לא צריכה איפור. היא לובשת חולצה שגדולה עליה בכמה מידות עם הלוגו של בית הקפה, ורק הסינר הקשור סביב מותניה רומז על קימוריה. בניגוד לשאר המלצריות שלובשות טייץ או ג׳ינס, היא לובשת חצאית באורך הברך. כשעיניי סורקות את גופה, הדמיון שלי משתולל. חבל שהחיוך שלי לא עובד עליה כמו על האחרות. מצד שני אני רואה את המבטים שלה, היא לא אדישה אליי.

אני פוסע לעברה, נחוש להוכיח לעצמי ולה שהיא מעוניינת בדיוק כמו כולן.

״ופרס העובדת החרוצה ביותר מגיע ל...״ אני שולח אליה חיוך רחב, והפנים שלה מאדימות מיד. אני מת על זה. ״את נראית טוב היום. עשית משהו בשיער?״

ידה נשלחת במהירות לשערה, והיא משפילה את עיניה. אבל אז

היא נאנחת, מרימה את מבטה ומגלגלת עיניים. "זה מה שאתה אומר לכל הבנות?"

"אני מתכוון לזה." הפעם. השיער שלה באמת אסוף אחרת היום. אולי כי רואים טוב יותר את תווי פניה? סקסית בטירוף.

"אם ככה, תודה." והיא חוזרת לנקות את השולחן.

"כבר יצאת להפסקה? רוצה שאכין לך קפה?"

היא מסתכלת מעבר לכתפי ומתקשחת. "אני לא יכולה..." עיניה מתרחבות, "יש מלא לקוחות."

אני מסתכל אחורה ורואה רק את אבא שלי. בית הקפה בכלל לא עמוס, אבל היא ממהרת להמשיך לעבוד ואני מרגיש קצת כמו דביל. למה היא מתחמקת ממני?

אני עוקב במבטי אחרי צופיה לאורך כל המשמרת. היא נחמדה ללקוחות, מקפידה לחייך ולשאול אם הם צריכים משהו נוסף, אבל בכל פעם שהיא מביטה בי, החיוך שלה נמחק מיד. כשאחרון הלקוחות עוזב את המקום, היא סוף־סוף מתיישבת על כיסא הבר.

"רוצה קפה? שוקו?"

"שוקו. אני לא אירדם אם אשתה קפה עכשיו."

"אני די בטוח שלא כתוב בהגדרת התפקיד של מלצרית שאת צריכה להתיש את עצמך."

"אני בסך הכול רוצה לעשות את העבודה שלי כמו שצריך. כבר ראיתי את אבא שלך מפטר עובדים."

אני לא מופתע. אבא שלי הוא בהחלט אדם שדורש מצוינות.

"ירגיע אותך אם אבטיח לך שהעבודה שלך בטוחה?"

היא מחייכת חיוך קטן שעושה לי משהו בחזה.

"למה את לחוצה כל כך בעצם?" אני מגיש לה שוקו חם עם אקסטרה קצפת, "את חייבת כסף למלווה בשוק האפור או משהו? צריכה לקבל משלוח ממקסיקו ואין לך מזומן?"

פיה שוב נמתח לחיוך, היא אפילו צוחקת. הצליל המתוק הוא כמו תרועת ניצחון.

"לא. עדיין לא זכיתי להכיר את האנשים הלא נכונים כנראה. אני חוסכת כדי שאוכל להתחיל ללמוד."

"ההורים שלך לא עוזרים?"

"לא," פניה מתעננות והיא משפילה מבט.

בסדר. אסור לי לדבר על ההורים שלה אם אני רוצה שהיא תצחק.

צופיה ממלמלת משהו לפני שהיא שותה לגימה קטנה מהשוקו.

היא בירכה? בחיי, הבחורה הזאת נהיית מעניינת יותר ויותר בכל רגע. קצף נמרח על שפתה העליונה, ואני מביט מהופנט בלשונה היוצאת ללקק אותו. מה עוד היא יכולה לעשות עם הלשון הזאת שלה?

"טעים. תודה," היא מחייכת בביישנות, ואני מתנער מהטרנס.

הבחורה הזאת מוציאה אותי מאיזון.

"מה את רוצה ללמוד?"

"רפואה," היא ממלמלת, כאילו מפחדת לומר את זה בקול.

"וואו. בחורה שאפתנית."

"אתה מתכוון חיה בסרט," היא משפילה את מבטה.

"זה ממש לא מה שהתכוונתי." למה שהיא תחשוב ככה? "אם תהיי חרוצה כסטודנטית כמו שאת כמלצרית, אני בטוח שאת יכולה לעשות את זה."

היא מרימה את עיניה בהפתעה ומחייכת שוב. הפעם החיוך שלה רחב. "אני די בטוחה שאתה מגזים, אבל תודה. הייתי צריכה את זה."

"בשמחה, ואני לא אומר דברים שאני לא מתכוון אליהם."

היא מרימה גבה ספקנית אבל צוחקת, "בסדר. אזכור את זה." קול הצחוק החמוד שלה מגיע ישר לחזה שלי. ולזין.

אני ממשיך לבהות בה בזמן שהיא מסיימת את השוקו. "בואי איתי לשתות משהו," אני אומר פתאום.

החיוך נמוג בבת אחת, ופניה מרצינות. "הרגע שתיתי משהו."

"לא כאן. בואי איתי לשתות משהו בבר. אני רוצה להמשיך לדבר איתך."

"אני לא יוצאת לשתות."

"למה לא? יש לך חבר קנאי או משהו כזה?"

היא מנידה בראשה לשלילה. "אני עסוקה, אין לי זמן לזה."

צופיה יורדת מכיסא הבר, מסירה את הסינר ממותניה בזריזות וממהרת לקחת את התיק שלה.

"אולי רק משקה אחד? את לא יכולה להמשיך לעבוד כמו מכונה בלי ליהנות לפעמים. אסור לכם לשתות?"

"תודה על ההצעה, אני אוותר."

היא מתקדמת לכיוון היציאה ואז מסתובבת לרגע ואומרת, "שוב תודה על השוקו, ועל העידוד." היא שולחת לעברי חיוך אחרון ויוצאת.

חיוך לא צפוי עולה על שפתיי.

מרענן.

הרבה זמן לא הייתי צריך לחזר ככה אחרי בחורה. היא אומנם לא נכנעת בקלות, אבל גם אני עקשן ויודע להתמיד.

בסופו של דבר היא תיכנע.